

“Този град, в който аз съм роден...”

/есе/

“Този град, в който аз съм роден
за мнозина навярно е скучен...”

Началото на една песен..., сякаш създадена за моето градче-Харманли?! Градчето, в което съм се родил, раста и живея! Градчето, в което мечтая, обичам, копнея... Да, ”за мнозина навярно е скучен”, но не и за мен!

“Мнозина”, обхванати от забързания ритъм на живота, от стремежа към материален просперитет, смазани от безпощадната сила на технологиите, не са способни да видят, да усетят и почувстват свободата-тая истинската, която е разтлала невидим воал над Харманли. Тя витае навсякъде! Тя е над нас, между нас и в душите ни. Тя създава любови, приятелства, животи. Тук, в това малко градче, толкова малко, че е побрано цялото в сърцето ми, посрещнаха изгрева на живота си достойни харманлийски синове и дъщери-артисти, писатели, спортисти... Тук, някои от тях, посрещнаха и последния си залез. Те написаха историята на Харманли и поставиха автографа си върху българската история!

Искам да нарисувам това райско местенце! То ми даде толкова много! Искам да създам само една картина, която да олицетворява цялата му красота! Но... не ще успея! Къде ще вместя и прекрасното Дефиле, и река Харманлийска, която понякога е толкова гневна, че излиза от коритото си сякаш, за да ни “залее” с възмущението си от неспособността ни да опазим това, което ни е дадено от природата и това, което са ни завещали достойните харманлийски чедра! Ами река Марица?! Къде ще я нарисувам?! Онази величествената, която понякога е толкова буйна и гневна, сякаш с последни сили се опитва да защити моето градче и извива снага около него! И... хубавата бяла българка Гергана, която стои и гледа безмълвно, забравена от “мнозина”, но не забравила за тях! Аз чувам въздишката ѝ, виждам сълзите ѝ... Онази Гергана-Славейковата, истинската българка, с несломимата воля! Онази, която запази свободата си - своята и нашата... Ето за тази истинската, непокътнатата свобода Ви говоря! Тя се рее из моето Харманли!

Опитаха се да ни я отнемат! Казват били бежанци, бягали от война... Не, аз не вярвам! Тези хора изцапаха с кръв моята родна земя, тази – харманлийската, на която съм направил първата си крачка, тази, на която винаги се връщам и тази, за която винаги ще милея... Що за хора са способни да отвърнат на бащината прегръдка, с която ги посрещна моят град, с война?! Не... Не е възможно човек, който търси свобода, да се опита да унищожи дадената му! Да се опита да ми отнеме най-ценното, да ме лиши от началото... Не! Не ще го позволя!

Харманли е градът на Човеците... Харманли е градът на мечтите ми... Той ще бъде и градът на децата ми! На моите, на твоите, на Вашите... Ще бъде!

Виктор Валентинов Димитров VI “б” клас
СУ „Неофит Рилски“, гр. Харманли